

man er kommen til det Resultat at hjemle saadanne Begunstigelser, først da vil Paragraphens Bestemmelse med Rette kunne komme til Anvendelse.

Erhæring: Jeg troer, at det vil være rigtigst strax at svare den ærede Forslagsstiller for desto bedre at kunne samle, hvad han har forebragt og imødegaaet. Jeg har nok formodet, at de forskjellige Grunde, som nu ere angivne af den ærede Forslagsstiller, vare de, der havde bevæget ham til at stille Forslagene, og jeg skal nu oplyse om, hvad der har bragt Forslagsstillerne til at modsætte sig dem. Forslaget under Nr. 1 er allerede blevet omtalt som i sig selv ligegyldigt. Efter Forslaget under Nr. 2 vil man som en særlig Bestemmelse tilføie „eller Forhold.“ Det hedder nemlig i Lovforslaget: „Forsaavidt vedkommende Minister maatte finde, at der for noget saadant Gods maatte være særlige Bestemmelser o.s.v.“; derved blive Forslagsstillerne staaende, men den ærede Forslagsstiller vil have, at det skal hedde: „særlige Bestemmelser eller Forhold“; det er at gaae over til Vilkaarlighed; Forholdene bestemmes nemlig efter individuelle Betragtninger, „Bestemmelserne“ derimod ere en objectiv Betragtning. Hvad Ministeren gjør i Genhold til Bestemmelserne, maa han retfærdiggjøre ved en dog nogenlunde Oplysning om Bestemmelsernes virkelige Indhold; men hvad Forhold angaaer, saa siger han: ja, min Ansættelse det er den, og man kan vanskelig oplyse ham om, at den ikke burde have været den; det kan man til Rød gjøre ham begribeligt ved Bestemmelse. For nu ikke at komme ind paa dette tvivlsomme Gebeet, og for at holde det fast, at det skal være lovbundne, eller contractmæssige eller fundatsmæssige Bestemmelser, som skulle fremkalde denne Modstand mod Loven eller denne Undtagelse fra Loven, saa ønske Forslagsstillerne, at man skal blive staaende ved „Bestemmelser“ og ikke tilføie Ordene „eller Forhold.“ Naar vi nu gaae videre, saa komme vi til det tredie Forslag, som paa en vis Maade nærmere udvikler den ærede Forslagsstillers Tanke; idet han nemlig dert foreslaaer, at i 10de Linie Ordene: „er han bemyndiget“ og til Slutning

gen af Paragraphen udgaae. Det hedder nemlig i Paragraphen, at „han“ (Ministeren) er bemyndiget til at gjøre Undtagelser, og at disse Undtagelser skulle blive staaende i Kraft, indtil den næste Rigsdag sammentræder; det vil den ærede Forslagsstiller have forandret til: „Har han desangaaende at gjøre Forstilling til Hs. Majestæt, som ved sin Resolution afgjør Sagen“, det vil sige; den ærede Forslagsstiller vil tage det bort fra at være en Lovgivningsact og henlægge det under den kongelige Resolution, men dette holde Forslagsstillerne for at være meget lidet heldigt, netop fordi det fra Regjeringens Side er saa lidet klart, hvad der er offentlig Stiftelse. Naar det ærede Medlem troer, at Grunden til, at Forslagsstillerne ikke igjennem Loven have fremsat deres Paastand om, hvad der er offentlige Stiftelser, og derved givet Loven i denne Retning et positivt Indhold, skal være den, at de ikke vidste, hvilken Betide i saa Henseende skal gaae, da forholder dette sig ingenlunde saaledes; en af Forslagsstillerne har jo endog udtalt, at Regjeringen har givet dem et Materiale i Hænderne, som de ganske roligt kunde benytte efter deres Overbeviisning. Grunden til, at en saadan Bestemmelse ikke er optagen i Loven ligger simpelthen deri, at Forslagsstillerne have villet blive staaende ved Forordningen af 13de Mai 1769 og holde sig til dens Udtalelse, thi den er efter deres Overbeviisning meget omfattende. De ville ikke ved denne Lov bringe en Mængde Enkeltheder til Forhandling, som langt lettere kunne komme frem, naar man først lader Ministeriet stride ind med Loven og lader det sætte Grændsen der, hvor det ifølge de gjældende Bestemmelser holder sig forpligtet dertil. Der kan vel indtræde Forhold, hvorunder det kan blive nødvendigt at tilføie i Loven, hvad der skal henregnes til offentlige Stiftelser, men naar man bliver staaende ved Forordningens Bestemmelser, saa er Sagen temmelig let for Ministeriet, thi Alt, hvad der ikke har nogen personlig Eier, men som, saa at sige, ligger under Regjeringens Tilsyn og Bærgemaal, i Genhold til visse tidligere Bestemmelser, hvorved dette Bærgemaal er henlagt til Regjeringen, er indbefattet under Begrebet offentlig Stiftelse.